

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Jiřího Zemánka, soudce Vojtěcha Šimíčka a soudkyně zpravodajky Milady Tomkové o ústavní stížnosti stěžovatelky **Š. O.**, zastoupené Mgr. Petrem Němcem, advokátem, sídlem Slezská 1297/3, Praha 2 – Vinohrady, proti usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 26. října 2020 č. j. 40 Co 357/2020-104, za účasti **Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci**, jako účastníka řízení, a obchodní korporace **PROFI CREDIT Czech, a. s.**, sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1 – Nové Město, zastoupené JUDr. Kateřinou Perthenovou, advokátkou, sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, jako vedlejší účastnice řízení, takto:

- I. Výrokem II a III usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 26. října 2020 č. j. 40 Co 357/2020-104 bylo porušeno základní právo stěžovatelky na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.**
- II. Výroky II a III usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 26. října 2020 č. j. 40 Co 357/2020-104 se ruší.**
- III. Ve zbývajících částech se ústavní stížnost odmítá.**

Odůvodnění

I. Předchozí průběh řízení

1. Ústavní stížností se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví citovaného usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“). Stěžovatelka se domnívá, že uvedeným pravomocným usnesením v řízení, jehož byla účastníkem, bylo porušeno její základní právo nebo svoboda zaručené ústavním pořádkem České republiky. Konkrétně stěžovatelka uvádí, že došlo k porušení jejího základního práva na rovnost ve smyslu ochrany slabší strany zaručené čl. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), základního práva na ochranu majetku zaručeného čl. 11 odst. 1 Listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Dále stěžovatelka tvrdí, že došlo k porušení jejího základního práva na soudní ochranu garantovaného čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy a principu rovnosti účastníků řízení, která je dána čl. 37 odst. 3 Listiny.

2. Z ústavní stížnosti, napadaného usnesení, spisu vedeného Okresním soudem v Přerově (dále jen „okresní soud“) pod sp. zn. 28 EXE 1381/2010, vyjádření účastníka řízení

a vyjádření vedlejší účastnice zjistil Ústavní soud následující skutečnosti pojící se k předmětu ústavní stížnosti.

3. Okresní soud usnesením ze dne 31. 8. 2020 č. j. 28 EXE 1381/2010-66 zastavil exekuci nařízenou okresním soudem dne 31.8.2010 č.j. 28 EXE 1381/2010-10 (výrok I), stanovil, že vedlejší účastnice je povinna zaplatit stěžovatelce náhradu nákladů řízení ve výši 8 177 Kč (výrok II) a soudnímu exekutorovi náhradu nákladů exekuce (výrok III).

4. V odůvodnění okresní soud uvedl, že ze zjištěné smlouvy o úvěru vyplývá, že výše roční procentní sazby nákladů (RPSN) na spotřebitelský úvěr činí 67,83 % a odměna za poskytnutí úvěru činila 8 210 Kč. Podle okresního soudu sjednaná výše smluvního úroku byla v dané době zcela nepřiměřená, neboť dosahuje 52,85 % ročně, což podstatně přesahuje úrokovou míru obvyklou v době uzavření smlouvy. Výše spotřebitelského úroku byla dle názoru soudu ve smlouvě o úvěru sjednána v základu ve výši přibližně pětinasobku průměrné úrokové sazby korunových úvěrů poskytnutých bankami domácnostem v rozhodné době. Podle okresního soudu je zřejmé, že stanovená výše RPSN je nepřiměřená, a jedná se tudíž o ujednání hrubě odporující dobrým mravům. Proto toto ujednání okresní soud posoudil jako neplatné podle § 580 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Okresní soud dále uvedl, že i další ustanovení smlouvy o úvěru, která obsahuje značné množství zajišťovacích prostředků různého druhu, jež jsou obsahem obecných ustanovení smlouvy o úvěru, jsou neplatná pro rozpor s dobrými mravy. Okresní soud zjistil, že smlouva o úvěru obsahuje smluvní ujednání, která se nepřehledně a nepřiměřeně řetězí, a tato ustanovení považoval za nepřiměřená, odporující dobrým mravům, tudíž neplatná podle § 580 odst. 1 občanského zákoníku.

5. Na základě těchto a dalších skutečností dospěl okresní soud k závěru, že rozhodcem přisouzené plnění je jako celek v rozporu s dobrými mravy. Smlouvu o úvěru považoval za neplatnou nejen z důvodu nepřiměřenosti výše procentní sazby nákladů na spotřebitelský úvěr a pro značné množství zajišťovacích prostředků, ale pro její celkový rozpor s dobrými mravy vzhledem ke všem okolnostem, za nichž byla sjednána, a jaké závazky obsahuje.

6. Ke svému rozhodnutí o nákladech řízení okresní soud uvedl, že stěžovatelka, která podala návrh na zastavení exekuce, byla v řízení plně úspěšná, a proto jí přiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů proti vedlejší účastnici, která zastavení exekuce dle názoru okresního soudu zavinila. Dále uvedl, že vedlejší účastnice nedbala při podání návrhu na nařízení exekuce požadavku náležité opatrnosti a uvážlivosti a návrh na nařízení exekuce podala, ačkoliv jí byly k dispozici poznatky, z nichž by se dal jeho výsledek předvídat.

7. K odvolání vedlejší účastnice krajský soud ústavní stížností napadeným usnesením výrok I usnesení okresního soudu potvrdil (výrok I). Výrokem II změnil výrok II a III usnesení okresního soudu tak, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení. Výrokem III uložil vedlejší účastnici povinnost nahradit stěžovatelce na nákladech odvolacího řízení částku 1 609 Kč.

8. Krajský soud v odůvodnění uvedl, že odvolání vedlejší účastnice není důvodné. Konstatoval, že vzhledem k závěru o neplatnosti smlouvy o úvěru je pro rozpor s dobrými mravy neplatná i rozhodčí smlouva. Podle jeho názoru se jedná o výjimečný případ, kdy

neprůměrnost smluvních ujednání v neprospěch stěžovatelky je natolik zjevná a zásadní, že další okolnosti případu se stávají podružnými. V důsledku neplatnosti rozhodčí smlouvy tak rozhodkyně nebyla nadána pravomocí k vydání rozhodčího nálezu, na jehož podkladě byla exekuce nařízena.

9. K výrokům o nákladech řízení krajský soud uvedl, že v době podání návrhu na nařízení exekuce (exekuce byla zahájena dne 9. 7. 2010) vycházela vedlejší účastnice řízení důvodně z existence vykonatelného exekučního titulu, tj. z rozhodčího nálezu. Skutečnosti rozhodné pro zastavení exekuce byly známy oběma účastníkům řízení stejně a z vyplývající posloupnosti událostí obsažených ve spisovém materiálu je zřejmé, že vedlejší účastnice řízení postupovala v souladu s tehdy aktuální judikaturou obecných soudů a od stěžovatelky nebylo možno oprávněně očekávat přehled v otázkách případné změny judikatury. Krajský soud se odvolává na usnesení sp. zn. II. ÚS 2448/14 ze dne 16. 12. 2014 (všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou přístupná v internetové databázi Nalus; viz <http://nalus.usoud.cz>), v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že pokud oprávněný (vedlejší účastnice řízení) právem vycházel z existence vykonatelného exekučního titulu, potom nelze jeho účast či zavinění na zastavení exekuce v žádném ohledu dovozovat. Proto krajský soud považuje usnesení okresního soudu, kterým uložil vedlejší účastnici řízení povinnost nahradit stěžovatelce náklady, jež jí v exekučním řízení vznikly, stejně jako náklady exekuce, které se váží k osobě soudního exekutora, za vybočující z ústavních mezí, a tedy za nesprávné.

II. Argumentace stěžovatelky

10. Stěžovatelka ve své ústavní stížnosti uvádí, že pokud se krajský soud řádně nezabýval důvody svědčícími pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení stěžovatelce, a naopak aplikoval nepřiléhavou judikaturu, představuje jeho rozhodnutí zásah do jejích ústavních práv, zejména do jejího práva na soudní ochranu. Stěžovatelka je přesvědčena, že krajský soud své právní závěry stran nepřiznání nákladů řízení navázal na skutkový stav, který neodpovídá případu stěžovatelky. Odůvodnění napadeného rozhodnutí nepovažuje za dostatečné, neboť z něj neplyne, proč se krajský soud nevypořádal s judikaturou, na kterou odkazovala (usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1945/2010 ze dne 11. 5. 2011 a sp. zn. 31 Cdo 958/2012 ze dne 10. 7. 2013). Stěžovatelka se domnívá, že od samého počátku byla exekuce vedena neoprávněně. Dále se stěžovatelka odvolává na četná rozhodnutí Ústavního soudu [usnesení sp. zn. II. ÚS 2448/14 ze dne 16. 12. 2014, nálezy sp. zn. I. ÚS 1707/17 ze dne 20. 12. 2017 (N 237/87 SbNU 841), nálezy sp. zn. IV. ÚS 2728/17 ze dne 12. 11. 2018 (N 184/91 SbNU 279), nálezy sp. zn. I. ÚS 199/11 ze dne 26. 1. 2012 (N 21/64 SbNU 205), nálezy sp. zn. III. ÚS 4084/12 ze dne 11. 12. 2014 (N 226/75 SbNU 527)].

11. Stěžovatelka považuje za nespravedlivé, že krajský soud neuložil povinnost k náhradě nákladů řízení vedlejšímu účastníkovi, protože je toho názoru, že vědomě nechal nařídit exekuci a po jejím nařízení po několik let zachovával protiprávní stav.

III.

Vyjádření účastníka řízení a vedlejší účastnice řízení

12. Soudkyně zpravodajka podle § 42 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) zaslala ústavní stížnost k vyjádření účastníkovi řízení a vedlejší účastnici.

13. Krajský soud se odvolal na své usnesení a doplnil, že nelze odhlédnout od chování stěžovatelky, která se ocitla v exekuci, neboť neplnila své povinnosti a nebyť jejího nezodpovědného chování, nebylo by ani exekuce a nemusely by jí vzniknout náklady. Podle krajského soudu stěžovatelka neodůvodnila, proč navrhla zastavení exekuce až dne 20. 3. 2020, tedy téměř devět let po vydání usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011 sp. zn. 31 Cdo 1945/2010.

14. Podle názoru vedlejší účastnice, vysloveného ve vyjádření k ústavní stížnosti, byla exekuce na místě, protože si stěžovatelka částku, o níž bylo rozhodnuto rozhodčím nálezem, skutečně půjčila a nesplatila. Dále uvedla, že stěžovatelka byla zcela pasivní a není důvod přihlížet k tomu, že nemá právnické vzdělání a brát to za svého druhu výhodu, stejně jako je podstatné, že žádným způsobem nebrojila proti samotné existenci pohledávky až do podání návrhu na zastavení exekuce. Vedlejší účastnice podala návrh na nařízení exekuce v dobré víře, že rozhodčí nález je vykonatelný. Uvádí, že pouze vlivem interpretace práva však došlo ke změně názoru na otázku vykonatelnosti exekučního titulu.

15. Vedlejší účastnice dále ve svém vyjádření upozorňuje, že stěžovatelka byla při sjednání smlouvy informována o výši úroku i o výši celkové částky, kterou bude povinna uhradit a měla tedy možnost posoudit dopady smlouvy do své majetkové sféry. Podle vedlejší účastnice řízení nelze ujednání o výši smluvní pokuty hodnotit jako ujednání, které by bylo v příkrém rozporu s dobrými mravy. Vedlejší účastnice proto konstatuje, že z hlediska obsahu úvěrového závazku, možností účinných prostředků ochrany práva spotřebitele, pasivním postupem stěžovatelky v nalézacím řízení, nelze dojít k jinému závěru než k tomu, že zde nejsou podmínky pro přiznání jí nákladů řízení o návrhu na zastavení exekuce.

16. Vyjádření účastníka řízení a vedlejší účastnice Ústavní soud stěžovatelce k replice nezasílal, neboť se v něm jen odkazuje na napadané rozhodnutí, a nevnaší do posuzovaného případu skutečnosti či právní úvahy jiné, než byly zohledněny v tomto nálezu. Stejný postup zvolil Ústavní soud i v případě vyjádření vedlejší účastnice.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

17. Ústavní soud zkoumal splnění procesních předpokladů řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v němž bylo vydáno usnesení napadené ústavní stížností, a Ústavní soud je k jejímu posouzení příslušný. Stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatelka vyčerpala všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu *a contrario*).

18. Dalším nezbytným předpokladem meritorního zkoumání dané věci je vyloučení tzv. bagatelnosti věci. Bagatelnosti věci, včetně její hranice, se Ústavní soud věnoval v nálezu sp. zn. III. ÚS 3725/13 ze dne 10. 4. 2014 (N 55/73 SbNU 89). V nyní posuzovaném případě se jedná o bagatelní částku. Bylo tedy nezbytné, aby došlo současně ke splnění dalších podmínek identifikovaných Ústavním soudem v citovaném nálezu sp. zn. III. ÚS 3725/13 (tj. jedná se o natolik intenzivní zásah, že ve smyslu ustanovení čl. 4 odst. 4

Listiny vyvolává kolizi se samotnou podstatou a smyslem dotčeného základního práva či svobody, případně má konkrétní přezkum zásadní význam z hlediska další rozhodovací činnosti obecných soudů, zejména pak, nebyla-li daná otázka dosud Ústavním soudem vyřešena a je zřejmé, že jeho rozhodnutí může mít vliv na posouzení velkého množství případů). Tyto podmínky však v posuzovaném případě splněny nejsou. Přestože Ústavní soud dospěl k závěru o zásahu do základních práv a svobod stěžovatelky, nejedná se o kolizi se samotnou podstatou zasaženého základního práva a svobody. Vzhledem k tomu, že podobnými případy se Ústavní soud již zabýval [např. nález sp. zn. I. ÚS 1707/17 ze dne 20. 12. 2017 (N 237/87 SbNU 841), nález sp. zn. IV. ÚS 2728/17 ze dne 12. 11. 2018 (N 184/91 SbNU 279), nález sp. zn. I. ÚS 199/11 ze dne 26. 1. 2012 (N 21/64 SbNU 205), nález sp. zn. III. ÚS 4084/12 ze dne 11. 12. 2014 (N 226/75 SbNU 527)], nelze ani konstatovat, že by daná otázka nebyla Ústavním soudem doposud vyřešena. Ústavní soud však může provést meritorní přezkum v případech, kdy je částka způsobilá citelně zasáhnout životní situaci stěžovatele (např. z hlediska jeho celkových sociálně-finančních poměrů), jak plyne z nálezu sp. zn. II. ÚS 262/16 ze dne 13. 12. 2016. Vzhledem k situaci stěžovatelky popsané v ústavní stížnosti tato podmínka splněna je. Proto Ústavní soud dospěl k závěru, že je namístě provést meritorní přezkum, byť se jedná o relativně nízkou částku.

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

19. Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti [čl. 83 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“)], který není součástí soustavy soudů (srov. čl. 90 a čl. 91 odst. 1 Ústavy) a nepřísluší mu právo dozoru či dohledu nad jejich rozhodovací činností. K realizaci svých pravomocí může přistoupit pouze pokud obecné soudy svými rozhodnutími zasáhly do ústavně zaručených základních práv a svobod fyzické či právnické osoby, aniž by respektovaly ústavní pořádek České republiky, včetně relevantních mezinárodních závazků právní povahy. Proto Ústavní soud napadené usnesení krajského soudu přezkoumal z pohledu porušení ústavně zaručených základních práv a svobod a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je z části důvodná.

20. Ústavní soud je při posuzování ústavních stížností směřujících proti rozhodnutím o nákladech řízení zdrženlivý. Přestože rozhodnutí o nákladech řízení může mít citelný dopad do majetkové sféry účastníků řízení, samotný spor o nákladech řízení obvykle nedosahuje intenzity způsobilé porušit jejich základní práva a svobody. Rozhodování o nákladech řízení je však součástí řízení jako celku, a i na něj dopadají požadavky kladené na efektivní soudní ochranu, včetně přiměřeného a racionálního odůvodnění postupu orgánu veřejné moci. Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 5. 9. 2013 ve věci Čeppek proti České republice, stížnost č. 9815/10 (dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int>, v českém překladu na <http://portal.justice.cz/>), uvedl, že i část civilního řízení, týkající se nákladů řízení, musí být zohledněna při určení, zda toto řízení ve svém celku vyhovělo požadavkům spravedlnosti (viz nález sp. zn. IV. ÚS 998/20 ze dne 23. 3. 2021).

21. Stěžovatelka, účastník řízení i vedlejší účastník směřují svou argumentaci k předvídatelnosti soudního rozhodnutí. Vytvářejí časovou linii od uzavření smlouvy, přes vydání rozhodujících rozhodnutí ve srovnatelných věcech až po zastavení exekučního řízení, přičemž důraz kladou na neplatnost rozhodčí doložky. Ústavní soud musí nepochybně přisvědčit, že nelze po účastnících jakéhokoli řízení racionálně požadovat, aby předvídali, jakým směrem se bude ubírat budoucí rozhodovací praxe

soudů a tomu přizpůsobit svá jednání a svá očekávání. Meze časové působnosti soudních rozhodnutí (nebo obecně judikatury) popsal Ústavní soud v několika svých rozhodnutích [např. nález sp. zn. III. ÚS 3221/11 ze dne 12. 12. 2013 (N 216/71 SbNU 531) nebo nález sp. zn. II. ÚS 1955/15 ze dne 8. 12. 2015 (N 208/79 SbNU 373)]. Podle Ústavního soudu nemůže být odklon od judikatury náhlý, musí být racionální a je nutné brát v úvahu korektiv dobrých mravů.

22. Každé rozhodnutí orgánu veřejné moci musí být náležitě odůvodněno. To neznamená, že je nezbytné výslovně komentovat každé jednotlivé předchozí rozhodnutí vrcholných soudních institucí, na které účastníci odkáží. Podstatné je reagovat a byť shrnujícím vyjádřením prokázat, že základní rysy aplikace práva jsou dodržovány jednotně tak, aby bylo dosaženo předvídatelnosti rozhodnutí a tím zůstala zachována právní jistota. Právě odůvodnění rozhodnutí slouží k tomu, aby bylo patrné, na jakých úvahách subjekt autoritativně aplikující právo založil své rozhodnutí, jaké skutečnosti zhodnotil a jak interpretoval a aplikoval právní úpravu [viz např. nálezu ze dne 26. 9. 1996 sp. zn. III. ÚS 176/96 (N 89/6 SbNU 151)]. Tím takové rozhodnutí dostojí zejména požadavkům transparentnosti, přezkoumatelnosti, racionality a autority. Pokud orgán veřejné moci pomine některé ze skutečností, ať skutkové nebo právní povahy, které jsou zásadní, nebo důvodně vzbuzují dojem, že jsou podstatné pro rozhodnutí, nemůže takové rozhodnutí obstát s ohledem na svou přesvědčivost. Není nutné, aby se např. soud vypořádával se všemi navrženými nebo potenciálně významnými námitkami a návrhy. Je v jeho pravomoci posoudit, co je podstatné, ale i to, co sice podstatné není, ale může dojem podstatnosti důvodně vyvolávat. Pak je také v pravomoci orgánu autoritativně aplikujícího právo vysvětlit podstatu své argumentace a vyloučit vše, co s posuzovaným případem nesouvisí.

23. Ústavní soud si je vědom svých rozhodnutí v podobné věci (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2019, sp. zn. IV. ÚS 4031/18 a usnesení sp. zn. IV. ÚS 2677/18 ze dne 23. 2. 2021). V nyní posuzované věci je však krom časových dopadů rozhodnutí a jeho předvídatelnosti nutno vzít v úvahu i jiné skutečnosti. To ostatně plyne i z nálezu sp. zn. IV. ÚS 3038/20 ze dne 23. 3. 2021, který se naopak svým skutkovým stavem blíží posuzovanému případu. Okresní soud rozhodl o zastavení exekuce z toho důvodu, že smlouva o úvěru je neplatná pro rozpor s dobrými mravy (včetně neplatnosti rozhodčí doložky, tedy právní neexistence titulu pro zahájení exekučního řízení). Tato skutečnost je odlišná od těch, které spojují důsledky čistě s neplatností rozhodčí doložky. Proto Ústavní soud rozhodl v této věci odlišně, neboť odlišně jsou stanoveny důvody rozhodnutí a skutečnosti, které k němu vedly. Při určení toho, kdo zavinil zastavení exekuce je nutné vzít v úvahu i tu skutečnost, že smlouva o úvěru byla posouzena jako neplatná pro rozpor s dobrými mravy. Přestože krajský soud zohlednil absenci exekučního titulu s ohledem na neplatnost rozhodčí doložky, měl posoudit i shora zmíněnou neplatnost celé smlouvy o úvěru, která je sice v jeho rozhodnutí dostatečně zohledněna, nepromítá se však do úvah o nákladech řízení. Pokud je krajský soud toho názoru, že celkový rozpor smlouvy o úvěru s dobrými mravy není relevantní skutečností a pouze zdánlivě ovlivňuje posouzení rozhodnutí o nákladech řízení, je přesto skutečností natolik významnou, že ji v odůvodnění nelze pominout a je nutné zhodnotit tento prvek s ohledem na to, kdo zavinil zastavení exekučního řízení. Existence právního institutu dobrých mravů není nová a nelze říci, že by pro rozhodovací praxi byla něčím neobvyklým, proto tento spravedlnostní korektiv nemůže vyvolávat dojem překvapivosti. Pokud závěr obecných soudů byl, že smlouva je v rozporu s dobrými mravy, je to natolik

zásadní prvek, že se v odůvodnění musí objevit, tak jako je tomu i v usnesení okresního soudu.

24. Ve shora citovaných usneseních sp. zn. IV. ÚS 4031/18 a IV. ÚS 2677/18 je jedním z důvodů pro odmítnutí ústavní stížnosti procesní pasivita stěžovatelů. Přestože je možné, že je tomu tak i v tomto případě, a na tuto skutečnost se odvolává ve svém vyjádření krajský soud, v odůvodnění rozhodnutí tato skutečnost uvedena není. Pokud je to rozhodující skutečnost, pak má své místo právě v odůvodnění, neboť na ni soud své rozhodnutí založil. Rozhodnutí nelze založit na skutečnostech a úvahách, které nejsou součástí odůvodnění, neboť tím je zasažena transparentnost rozhodnutí. Ústavní soud není povolán k tomu přezkoumávat, na kolik je tato skutečnost rozhodující. Její absence v rozhodnutí je však skutečností, které přehlédnout nemůže.

25. Ústavní soud je rovněž přesvědčen, že skutečností, která při rozhodování měla být zohledněna, je důvod zastavení exekuce. Pokud okresní soud i krajský soud dospěly k závěru o neplatnosti celé smlouvy o úvěru a nikoli pouze jejich jednotlivých ujednání, jsou úvahy o neplatnosti rozhodčí doložky podstatnou součástí rozhodnutí, ale nikoli jedinou. Argumenty, které předkládá okresní soud jsou zásadní povahy a nemohou zbavit vedlejší účastníci její odpovědnosti za zastavení řízení bez dalšího. Tato skutečnost je natolik zásadní povahy, že měly být předmětem úvah krajského soudu při rozhodování o nákladech řízení.

26. Ústavní soud přistoupil pouze ke zrušení části usnesení krajského soudu, neboť ani námitky stěžovatelky nesměřují proti samotnému rozhodnutí o odvolání a ani po posouzení Ústavním soudem mu nelze vytknout nic, co by bylo v rozporu s požadavky kladenými ústavním pořádkem. Vedle výroku II zrušil Ústavní soud i výrok III, protože se týká nákladů odvolacího řízení, a je proto spojen s konečným rozhodnutím ve věci.

27. Z těchto důvodů posoudil Ústavní soud ústavní stížnost směřující proti výroku I usnesení krajského soudu jako návrh zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu.

28. Ústavní soud rozhodl bez ústního jednání, neboť od něj nebylo možné očekávat další objasnění věci (viz ustanovení § 44 odst. 2 zákona o Ústavním soudu).

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 27. července 2021

Jiří Zemánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Vrbová